

Sygnatura akt II Ns 1832/14

POSTANOWIENIE

Dnia 14 czerwca 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi II Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący SSR K. T.

Protokolant staż. J. F.

po rozpoznaniu w dniu 31 maja 2017 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z wniosku T. C.

z udziałem H. S., M. C., J. C. (1), E. B., J. M., A. C. (1), A. L., S. N., A. S., J. C. (2), F. C. i S. C.

o zasiedzenie

postanawia

1. stwierdzić, że T. C. nabyła przez zasiedzenie udziały w zabudowanej nieruchomości gruntowej, położonej w Ł. przy ulicy (...), oznaczonej numerem działki (...), dla której Sąd Rejonowy dla Łodzi- Śródmieścia w Łodzi prowadzi repertorium hipoteczne Nr(...) W. R. w wysokości:

- a. 1/20 (jednej dwudziestej) części należącej do L. P. z dniem 01 stycznia 1985 roku,
 - b. 1/15 (jednej piętnastej) części należącej do W. C. (1) i 1/60 (jednej sześćdziesiątej) części należącej do L. P. z dniem 01 stycznia 1990 roku,
 - c. 1/5 (jednej piątej), części należącej do A. C. (2) z dniem 01 stycznia 2003 roku,
2. oddalić wniosek w pozostałym zakresie,
3. ustalić, że wnioskodawczyni i uczestnicy ponoszą koszty postępowania związane ze swoim udziałem w sprawie.

Sygn. akt II Ns 1832/14

UZASADNIENIE

We wniosku wniesionym w dniu 04 września 2014 roku, T. C., reprezentowana przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniosła o stwierdzenie, że nabyła przez zasiedzenie w dniu 01 stycznia 1989 roku własność nieruchomości gruntowej, położonej w Ł. przy ulicy (...), stanowiącej zabudowaną budynkiem mieszkalnym o powierzchni 87 m² działkę gruntu oznaczoną numerem 300, o powierzchni 0,0834 ha, dla której nie jest prowadzona księga wieczysta. Podniesiono, iż wnioskodawczyni jest od 1968 roku samoistną posiadaczką przedmiotowej nieruchomości w dobrej wierze, którą objęła w posiadanie po jej opuszczeniu przez A. C. (2). Wnioskodawczyni początkowo dokonywała opłat w zakresie połowy nieruchomości, drugą połowę do swojej śmierci w połowie lat 90-tych opłacał B. C., który mieszkał na nieruchomości. Po śmierci B. C. wnioskodawczyni władała samodzielnie i nieprzerwanie całą nieruchomością. Czas posiadania nieruchomości i jej poprzedników wynosi ponad 45 lat.

(wniosek, k. 2-4, pełnomocnictwo k. 6)

Na rozprawie w dniu 02 marca 2016 roku uczestnik J. C. (1) oświadczył, że nie zajmuje stanowiska w sprawie.

(protokół rozprawy k. 241-243)

Uczestniczki: H. S. i E. B. przyłączyły się do wniosku.

(protokół rozprawy k. 241-243)

Uczestnik M. C. działający w imieniu własnym i małoletnich uczestników przyłączył się do wniosku. Oświadczył, że zrzekł się spadku po W. C. (2).

(stanowisko uczestnika zapis rozprawy od 00:33:22 oraz k. 278-279)

Na rozprawie w dniu 31 maja 2017 roku pełnomocnik wnioskodawczynie wyjaśnił, że wnioskodawczynie 1/2 nieruchomości zasiadywała od 1964, a co do drugiej połowy zasiadywała od 1989 roku. Pełnomocnik wnioskodawczynie wskazał, że doszło do zasiedzenia: co do jednej połowy w 1984 roku (następnie wskazał 1974 rok), a co do drugiej połowy w 2009 roku. Wnioskodawczynie w obydwu przypadkach posiadała nieruchomość w dobrej wierze.

(stanowisko pełnomocnika wnioskodawczynie zapis rozprawy od 00:38:04 oraz k. 278-279)

Pozostali uczestnicy postępowania nie zajęli stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Nieruchomość gruntowa położona w Ł. przy ulicy (...), składa się z zabudowanej budynkiem mieszkalnym o powierzchni 87 m² działki gruntu oznaczonej numerem 300, o powierzchni 0,0834 ha, dla której prowadzone jest repertorium hipoteczne (...)W. R.. Właścicielami tej nieruchomości byli J. i W. małżonkowie C., którzy kupili ją w 1933 roku. Małżonkowie C. w 1964 roku już nie żyli. Wskutek ich śmierci właścicielami nieruchomości stały się ich dzieci: A. C. (2), B. C., W. C. (1), J. J. (2) i L. P.- po 1/5 części każde z nich.

(kserokopia wykazu hipotecznego k. 87- 194, wypis z rejestru gruntów k. 67, z eznanania wnioskodawczynie zapis rozprawy od 00:56:04 oraz k. 279-280 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami k. 82)

J. J. (2) zmarła jako wdowa około 1988 albo 1989 roku (przy czym nie udało się ustalić jej spadkobierców, co skutkowało dokonaniem ogłoszeń).

(zeznania uczestniczki A. L. zapis rozprawy od 01:38:37 oraz k. 282)

L. P. zmarła pozostawiając córkę H. S..

(bezsporne)

B. C. zmarł w czerwcu 2005 roku. Miał syna W. C. (2), który zmarł w listopadzie 2011 roku jako rozwiedziony pozostawiając syna M. C., który odrzucił po nim spadek oraz córkę W. W., która zmarła 25 marca 2013 roku. Miała jedno dziecko syna J. S., który zmarł ponad 10 lat temu. Pozostawiła jednego syna A. S.. M. C. ma troje małoletnich dzieci: J., F. i S..

(informacja z bazy PESEL k. 257, zeznania wnioskodawczynie zapis rozprawy od 00:56:04 oraz k. 279-280 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami k. 82, zeznania uczestniczki S. N. zapis rozprawy od 01:18:13 oraz k. 280-281, zeznania uczestnika M. C. zapis rozprawy od 01:31:15 oraz k. 281)

A. C. (2) zmarła 24 listopada 2015 roku. Miała dwoje dzieci: E. B. i J. C. (3), który zmarł 05 listopada 2005 roku pozostawiając cztery córki: J. M., A. L., A. C. (1) i S. N..

(odpisy skrócone aktów zgonu k. 239, k. 240)

T. C. zamieszkała na nieruchomości w 1964 roku po ślubie z J. C. (3) (synem A. C. (2)). Na początku mieszkała z mężem oraz z A. i H. małżonkami C. w ich części nieruchomości. Na nieruchomości mieszkali jeszcze B. C. z żoną H., J. J. (2) z mężem i W. C. (1). Każdy z nich zajmował i remontował swoją część nieruchomości. Opłaty były dzielone na cztery, gdyż L. P. nie mieszkała w nieruchomości, nic nie robiła ze swoją częścią nieruchomości, nie uiszczala opłat. W. C. (1) nie mieszkał na nieruchomości w 1969 roku, nie zajmował się nią, nie uiszczal opłat związanych z nieruchomością. J. J. (2) do śmierci płaciła za swoją część nieruchomości. Po śmierci J. J. (2) wnioskodawczyni z B. C. płaciła po połowie za nieruchomość.

(kserokopie dowodów wpłat k. 15-17, k. 31-37, dowody uiszczania opłat k. 18-27, rachunek k. 58, zeznania świadka S. D. k. 80-81, zeznania uczestniczki S. N. zapis rozprawy od 01:18:13 oraz k. 280-281, zeznania uczestniczki J. M. zapis rozprawy od 01:33:32 oraz k. 281, zeznania uczestnika J. C. (1) zapis rozprawy od 01:29:45 oraz k. 281, zeznania wnioskodawczyni zapis rozprawy od 00:56:04 oraz k. 279-280 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami k. 82)

A. C. (2) wyprowadziła się z nieruchomości w 1971 – 1972 roku. Po śmierci małżonków J. wnioskodawczyni zajęła wyłącznie zajmowaną dotąd wspólnie część nieruchomości. W latach 80-tych wnioskodawczyni rozwiodła się z mężem. Po rozwodzie J. C. (3) nadal mieszkał w nieruchomości. Mąż wnioskodawczyni nie zajmował się jednak nieruchomością. Po śmierci W. C. (1), około 1997 roku J. C. (3) wprowadził się do jego części nieruchomości. B. C. od tego czasu płacił 1/4 za nieruchomość do swojej śmierci, a wnioskodawczyni 3/4 części.

(zeznania wnioskodawczyni zapis rozprawy od 00:56:04 oraz k. 279-280 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami k. 82, zeznania uczestniczki S. N. zapis rozprawy od 01:18:13 oraz k. 280-281, zeznania uczestniczki A. L. zapis rozprawy od 01:38:37 oraz k. 282)

Przed śmiercią B. C. do jego części nieruchomości wprowadził się W. C. (2). Mieszkał w nieruchomości po śmierci B. C., nie uiszczal opłat, nie zajmował się nieruchomością. Wnioskodawczyni po śmierci B. C. zaczęła uiszczać całość opłat za nieruchomość i tylko ona zajmowała się całą nieruchomością. Pomagała jej córka S. N..

(kserokopie dowodów wpłat k. 15-17, k. 31-37, dowody uiszczania opłat k. 18-27, rachunek k. 58, zapewnienie i warunki techniczne k. 59-60, protokół k. 61, umowa k. 62-63, zeznania świadka S. D. k. 80-81, zeznania wnioskodawczyni zapis rozprawy od 00:56:04 oraz k. 279-280 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami k. 82, zeznania uczestniczki S. N. zapis rozprawy od 01:18:13 oraz k. 280-281)

Wnioskodawczyni remontowała zamieszkaną przez siebie część nieruchomości, zrobiła część dachu, wymieniła okna. W 1989- 90 roku wnioskodawczyni wspólnie z B. C. robiła przyłącze gazowe do nieruchomości osobno do każdej części. W latach 90-tych B. C. nie miał już siły porządkować nieruchomości, robił to, co mógł. Miał jeszcze kury, króliki, którymi zajmował się prawie do śmierci.

(rachunek k. 58, zapewnienie i warunki techniczne k. 59-60, protokół k. 61, umowa k. 62-63, zeznania świadka S. D. k. 80-81, zeznania wnioskodawczyni zapis rozprawy od 00:56:04 oraz k. 279-280 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami k. 82, zeznania uczestnika A. S. zapis rozprawy od 01:42:14 oraz k. 282)

Sąd dokonał ogłoszeń o toczącym się postępowaniu w budynku Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, Urzędzie Miasta Ł. Ł. oraz piśmie poczytnym na terenie Polski przez okres 3 miesięcy.

(postanowienie k. 215, egzemplarz gazety k. 226, ogłoszenia k. 228-230)

Sąd pominął dowód z przesłuchania nieobecnych uczestników H. S. i E. B. z uwagi na nieusprawiedliwione niestawiennictwo ich na rozprawie w dniu 31 maja 2017 roku.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Wniosek zasługiwał na uwzględnienie w części.

Przesłankami zasiedzenia są posiadanie samoistne – rozumiane jako sprawowanie władztwa nad rzeczą wyrażone w sposób subiektywny i obiektywny (*corpus i animus*) oraz upływ czasu, którego długość uzależniona jest od dobrej lub złej wiary posiadacza. Dobra lub zła wiara nie stanowi samodzielnej przesłanki zasiedzenia, wpływa jedynie na okres posiadania wymagany, aby doszło nabycia prawa własności w ten sposób. Stosownie do treści art. 336 k.c., posiadaczem rzeczy jest zarówno ten, kto nią faktycznie włada jak właściciel (posiadacz samoistny), jak i ten, kto nią faktycznie włada jak użytkownik, zastawnik, najemca, dzierżawca lub mający inne prawo, z którym łączy się określone władztwo nad cudzą rzeczą (posiadacz zależny). Zatem dla stwierdzenia nabycia własności przez zasiedzenie potrzebne jest posiadanie i to posiadanie szczególnego rodzaju, bowiem, w świetle powołanego przepisu, posiadanie prowadzące do zasiedzenia musi mieć charakter posiadania samoistnego, którego konstytutywne cechy stanowią: wola posiadania nieruchomości dla siebie oraz faktyczne władanie rzeczą. Istotne - w zakresie faktycznego władztwa nad rzeczą, jest również to, iż posiadanie prowadzące do zasiedzenia (posiadanie samoistne) musi się odnosić do korzystania z rzeczy i rozporządzania nią w sposób jak najbardziej pełny, czyli do postępowania z rzeczą jak właściciel, ze wszystkimi tego atrybutami. Dla posiadania samoistnego podstawowe znaczenie ma intelektualny element zamiaru (*animus*) władania rzeczą dla siebie. Przy czym, przy ustalaniu charakteru posiadania należy mieć na uwadze manifestowane na zewnątrz wobec otoczenia zachowanie posiadacza. Natomiast zakres faktycznego władztwa nad rzeczą przy posiadaniu samoistnym odpowiadający prawu własności, sprowadza się do korzystania z rzeczy i rozporządzania nią w sposób jak najbardziej pełny, czyli do postępowania z rzeczą jak właściciel. Należy także podkreślić, że posiadacz rzeczy korzysta z szeregu domniemań skutkujących jego korzystniejszą pozycją prawną, tj.: posiadania samoistnego (art. 339 kc), zgodności posiadania z prawem (art. 341 kc), ciągłości posiadania (art. 340 kc) i wreszcie posiadania w dobrej wierze (art. 7 kc). Inaczej mówiąc, osoba musi jedynie wykazać, że posiadała rzecz (władzała rzeczą), aby skorzystać z dobrodziejstw wskazanych domniemań prawnych. Skutkuje to przerzuceniem na stronę kwestionującą okoliczności objęte domniemania, wykazania okoliczności przeciwnych. Oczywiście ustalenia faktyczne, które obalają powyższe domniemania mogą być także następstwem dowodów zaproponowanych przez samego wnioskującego o zasiedzenie. Dla prawidłowego ustalenia podstawy prawnej stwierdzenia zasiedzenia w sprawie niniejszej konieczna jest analiza brzmienia przepisów kodeksu cywilnego w brzmieniu obowiązującym przed nowelizacją dokonaną na mocy ustawy z dnia 28 lipca 1990 r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny (Dz. U. nr 55, poz. 321) jak również przepisów kodeksu cywilnego po wskazanej nowelizacji. Zgodnie z brzmieniem § 1 i 2 art. 172 kodeksu cywilnego w brzmieniu obowiązującym przed nowelizacją dokonaną na mocy ustawy z dnia 28 lipca 1990 r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny (Dz. U. nr 55, poz. 321), posiadacz nieruchomości niebędący jej właścicielem nabywa własność, jeżeli posiada nieruchomość nieprzerwanie od lat dziesięciu jako posiadacz samoistny, chyba że uzyskał posiadanie w złej wierze (zasiedzenie). Po upływie lat dwudziestu posiadacz nieruchomości nabywa jej własność, choćby uzyskał posiadanie w złej wierze. Po wprowadzeniu cytowanej noweli wydłużyły się natomiast okresy posiadania konieczne do stwierdzenia zasiedzenia. Dla nieruchomości wymagany upływ czasu to 20 lat dla posiadacza w dobrej wierze oraz 30 lat dla posiadacza w złej wierze. Stosownie do treści art. 9 ustawy z dnia 28 lipca 1990 roku o zmianie ustawy Kodeks Cywilny (Dz.U. z 1990 roku, nr 55, poz. 321) do zasiedzenia, którego bieg rozpoczął się przed dniem wejścia w życie ustawy nowelizującej, stosuje się przepisy tejże ustawy. Zatem jeżeli termin zasiedzenia upłynąłby przed 1 października 1990 roku stosuje się terminy zasiedzenia przewidziane w kodeksie cywilnym przed nowelizacją z 1990 r., jeżeli natomiast termin zasiedzenia nie skończył się do 1 października 1990 r. w grę wchodzi terminy wydłużone ustawą nowelizującą Kodeks Cywilny. Wnioskodawczyni ostatecznie wniosła o stwierdzenia zasiedzenia połowy nieruchomości gruntowej położonej w Ł. przy ulicy (...) w 1974 roku argumentując, iż posiadała ją w dobrej wierze od 1964 roku oraz drugiej połowy nieruchomości w 2009 roku wskazując, iż posiadała ją w dobrej wierze od 1989 roku. Z ustaleń poczynionych w sprawie wynika, iż od 1964 roku własność nieruchomości po J. i W. małżonkach C. odziedziczyło ich pięcioro dzieci w częściach równych: A. C. (2), B. C., W. C. (1), J. J. (2) i L. P. po 1/5 części każde z nich. L. P. nigdy nie posiadała swojego udziału w nieruchomości. Jej udział w nieruchomości posiadało pozostałe rodzeństwo w częściach po 1/20 (1/4x 1/5 udziału L. P.), gdyż oni zajmowali się całą nieruchomością i dzielili na 4 części opłaty z nią związane. W 1964 roku A. C. (2), B. C., W. C. (1), J. J. (2) posiadali zatem po 1/4 części nieruchomości (swoją 1/5 części oraz po 1/20 części L. P.). W 1969 roku W. C. (1) nie mieszkał już w nieruchomości. Każdy z pozostałego rodzeństwa: A. C.

(2), B. C., J. J. (2) posiadali zatem po 1/3 części nieruchomości (tj.: po 1/5 swojej części, po 1/20 części L. P. oraz po 1/15 części W. C. (1) i po 1/60 części posiadanej przez W. C. (1) udziału L. P.). W 1972 roku w nieruchomości nie mieszkała już A. C. (2). Jej udział posiadała wnioskodawczyni, przy czym należy przyjąć, że zostało przeniesione na wnioskodawczynię przez A. C. (2) jej posiadanie począwszy od 1964 roku udziału L. P., czyli 1/20 oraz jej posiadanie począwszy od 1969 roku 1/15 części W. C. (1) i 1/60 części posiadanej przez W. C. (1) udziału L. P. (skoro A. C. (2) wyprowadziła się z nieruchomości najpóźniej w 1972 roku, pozostawiając we wspólnie dotąd zajmowanej części wnioskodawczynię, stąd w zakresie udziałów innych osób, jakie posiadała, doszło do przeniesienia ich posiadania na wnioskodawczynię; oczywiste jest, że przeniesienie posiadania przez A. C. (2) nie mogło dotyczyć jej udziału, jako właścicielki- 1/5). Zatem wskutek przeniesienia posiadania udziałów przez A. C. (2) wnioskodawczyni posiadała: od 1964 roku udział L. P. 1/20; od 1969 roku udział 1/15 W. C. (1) i 1/60 części posiadanej przez W. C. (1) udziału L. P.. Od końca 1972 roku posiadała natomiast udział 1/5 A. C. (2) (należy przyjąć jako początek posiadania 31 grudnia 1972 roku, skoro nie wiadomo dokładnie, kiedy wyprowadziła się A. C. (2), ale wiadomo, że najpóźniej w 1972 roku; uwaga ta dotyczy także początku posiadania udziałów przez L. C. od 1964 roku i 1969 roku- w obu przypadkach należałoby przyjąć początek posiadania na ostatni dzień danego roku, a więc nabycie przez zasiedzenie mogło nastąpić w każdym z omawianych przypadkach w dniu 1 stycznia roku następującego po upływie okresu koniecznego dla zasiedzenia- art. 172§2 kc stanowi o nabyciu przez zasiedzenie w złej wierze „po upływie” okresu potrzebnego dla zasiedzenia). W 1989 roku nie żyła już J. J. (2). Wnioskodawczyni z mężem wprowadziła się do części zajmowanej przez teściową A. C. (2) w 1964 roku i mieszkała z nią razem do 1972 roku, kiedy to A. C. (2) wyprowadziła się z nieruchomości. Po śmierci J. J. (2) około 1989 roku wnioskodawczyni zajęła jej część nieruchomości. Około 1997 roku były mąż wnioskodawczyni wprowadził się do części nieruchomości zajmowanej przez W. C. (1). Wnioskodawczyni traktowała zajmowane przez siebie części nieruchomości jak właściciel. We własnym zakresie remontowała nieruchomość, opłacała podatki, opłaty. Wnioskodawczyni miała faktyczną wolę posiadania nieruchomości dla siebie oraz faktycznie w części nią władała. Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego podważone jednak zostało domniemania dobrej wiary. Wnioskodawczyni wprowadziła się do nieruchomości, którą zamieszkiwały dzieci właścicieli nieruchomości. A. C. (2) była jej teściową. Wnioskodawczyni nie posiadała żadnego tytułu prawnego do nieruchomości. Wiedziała, że własność przysługuje innym osobom. Wnioskodawczyni uzyskiwała posiadanie kolejnych części przedmiotowej nieruchomości w drodze czynności faktycznych, poprzez zajęcie. T. C. mając więc świadomość tego, że nie przysługuje jej do nieruchomości wykonywane przez nią prawo, uzyskiwała posiadanie w złej wierze. Nie było tak, że od 1989 roku B. C. nie posiadał nieruchomości, nie zajmował się nieruchomością i od tej daty należy liczyć termin zasiedzenia połowy nieruchomości. Z zeznań części uczestników wynika, iż do swojej śmierci B. C. w 2005 roku posiadał jakąś część nieruchomości, robił, co mógł na nieruchomości, miał kury i króliki, płacił podatek za 1/4 nieruchomości. Natomiast z zeznań córki wnioskodawczyni S. N. wynika, że B. C. do połowy lat 90-tych zajmował się nieruchomością oraz płacił 1/2 podatku od nieruchomości. Córka wnioskodawczyni zeznała, że 1/4 podatku płacił dopiero, jak wprowadził się jej ojciec, co było, kiedy ona była w liceum, czyli około ok. 1997 roku. Do końca życia robił jednak na nieruchomości co mógł. Około 1989 roku B. C. razem z wnioskodawczynią zrobili podłączenie gazowe każdy do swojej części nieruchomości. Udział L. P. był posiadany przez pozostałe czworo rodzeństwa w częściach równych (A. C. (2), B. C., W. C. (1), J. J. (2)).

W świetle tego, co już powiedziano, wnioskodawczyni z dniem 01 stycznia 1985 roku zasiedziała 1/20 udziału L. P. w nieruchomości z uwagi na upływ dwudziestoletniego terminu zasiedzenia w złej wierze (początek zasiedzenia 31.12.1964 roku). Ponieważ W. C. (1) w 1969 roku nie mieszkał już na nieruchomości z dniem 01 stycznia 1990 roku wnioskodawczyni mogła zasiedzieć 1/15 części nieruchomości należącej do W. C. (1) i 1/60 części posiadanej przez W. C. (1) udziału L. P. (początek zasiedzenia 31.12.1969 roku). Od daty wyprowadzenia się A. C. (2) z nieruchomości w 1972 roku należy natomiast liczyć termin zasiedzenia przysługującego jej udziału w wysokości 1/5 części nieruchomości. Ponieważ termin zasiedzenia nie skończył się do 1 października 1990 roku należy przyjąć wydłużony 30 letni termin zasiedzenia. Zatem z dniem 01 stycznia 2013 roku wnioskodawczyni zasiedziała ten udział (początek zasiedzenia 31.12.1972 roku). Wnioskodawczyni objęła w posiadanie udział należący do J. J. (2) dopiero po jej śmierci. Liczony od 1989 roku termin zatem nie upłynął. Skoro B. C. do połowy lat 90-tych posiadał 1/2 nieruchomości minimalny termin zasiedzenia należy liczyć od 1997 roku, czyli od daty wprowadzenia się byłego męża wnioskodawczyni do części W. C. (1). Od tego czasu B. C. do śmierci płacił 1/4 opłat. Skoro wnioskodawczyni była posiadaczem samoistnym w złej

wierze nie upłynął jeszcze 30 letni termin zasiedzenia liczony od 1997 roku do tej części nieruchomości wobec czego wniosek w tym zakresie jest niezasadny. Stąd uwzględnieniu podlegał jedynie wniosek dotyczący łącznie 1/3 udziałów w nieruchomości.

W tym miejscu należy wskazać, iż Sąd jest związany wnioskiem o zasiedzenie co do przedmiotu, a także co do osoby, na której rzecz ma nastąpić zasiedzenie (w tym sensie, że musi być to osoba wskazana przez któregokolwiek z uczestniczących w postępowaniu, a nie tylko wnioskodawcę); nie jest natomiast związany datą, z którą wnioskodawca wnosi o nabycie własności przez zasiedzenie. W związku z tym należało orzec zgodnie z ustalonym stanem faktycznym, pomimo że wnioskodawczyni wskazywała inne daty nabycia własności przez zasiedzenie.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie wyżej powołany przepisów Sąd orzekł jak w punkcie pierwszym sentencji postanowienia.

W punkcie trzecim Sąd orzekł, że wnioskodawczyni i uczestnicy ponoszą koszty postępowania związane ze swym udziałem w sprawie. Orzeczenie w tej części Sąd oparł o art. 520 § 1 k.p.c.